

Владимир Арсенијевић се вратио на књижевну сцену романом *Предатор*, у издању Самиздата Б92 2008. године, за коју је добио награду Народне библиотеке Србије за најбољу књигу у мрежи јавних библиотека Србије у 2010. години у конкуренцији од 25 наслова који су били најчитанији.

О самом начину оваквог избора најбоље књиге међу најчитанијим насловима изречено је много аргументованих примедби и критика, јер је сасвим јасно да се оваквим избором од стране посебног жирија урушава и сама идеја о додељивању награде за најчитанију књигу. То је већ добро позната оцена оваквог жирирања у коме се у ствари поништавају основне поставке ове награде, а читалачка публика се своди на пуки статистички податак.

Међутим, овакво постављено жирирање показује нам много важнију појаву у обликовању наше читалачке публике и доминантних токова у савременом књижевном животу.

Посвећени и неприкосновени жири Народне библиотеке Србије ће одредити најбољу књигу међу најчитанијим насловима и тако себе легитимисати као једног од значајнијих и утицајнијих арбитра у формирању најпожељнијег литерарно политичког правца у нашој књижевној јавности.

Порука је сасвим јасна, посвећени и неприкосновени жири Народне библиотеке Србије ће одредити најбољу књигу међу најчитанијим насловима и тако себе легитимисати као једног од значајнијих и утицајнијих арбитра у формирању најпожељнијег литерарно политичког правца у нашој књижевној јавности. Без обзира на то што је књига Дејана Стоиљковића *Константиново раскршће* по подацима библиотека најчитанија, она се очигледно не уклапа у естетско-политичке калупе и критеријуме жирија Народне библиотеке Србије који је себи доделио улогу да одређује који се то писац најприкладније уклапа у политички коректно структуриран књижевни правац који очигледно форсира овај жири.

О томе се, као и често до сада, најјасније одредио један од виђенијих полит-комесара наше савремене српске књижевности Сретен Угричић, управник Народне библиотеке Србије. Он је као идеолошки патрон овог жирија додатно образложио његову одлуку. „Арсенијевићев *Предатор* у српску књижевност уводи неке до сада невиђене перспективе и нетретиране проблемске аспекте и мотиве. Уобичајено је рећи да домаћа литературе полази из овдашњег локалног просторно-временског склопа, а да својим естетским квалитетима успева да прекорачи хоризонт порекла и да досегне универзалност”.

Ово је најпрецизније одређена потка тзв. политички коректне литературе у којој нема места и упоришта за теме које су везане за порекло и прокажене темељне националне вредности.

Ово је најпрецизније одређена потка тзв. политички коректне литературе у којој нема места и упоришта за теме које су везане за порекло и прокажене темељне националне вредности. Очигледно је да је прекорачење хоризонта порекла најважнија тзв. естетска, али и најсуштаственија литерарно-политичка одредница за Сретена Угричића и литерарно-политичку групацију којој он здушно припада и која користи сваку указану прилику да демонстрира своју клановску моћ и све значајнији утицај у формирање магистралних праваца у тумачењу и формирању нашег књижевног живота и укупног система вредности.

И овако конципирана и изведена додела награде за најбољу међу најчитанијим књигама је само показна вежба политичког инжењеринга, јер се писац неуспешних, али очигледно политички изразито коректних књига Владимир Арсенијевић кроз велика врата Народне библиотеке враћа у књижевни живот, уносећи до сада невиђене перспективе и нетретиране проблеме.

Да апсурд буде већи, и књижевни критичари иначе наклоњени овој пре свега политички коректној и анационалној струји у нашој књижевности написали су веома неповољне критике награђеног романа *Предатор*. Али, јасно је да се не сме дозволити да се осипају едови ове све доминантније политичке фаланге и да се они морају макар и вештачки, и то без обзира на њихов стварни литерарни досег и естетску вредност, одржавати у монолитном блоку писаца који воде одсудну битку против литературе у којој се још увек обрађују теме везане за универзалне вредности историје и традиције, али и националног припадништва.

Да апсурд буде већи, и књижевни критичари иначе наклоњени овој пре свега политички коректној и анационалној струји у нашој књижевности написали су веома неповољне критике награђеног романа *Предатор*.

Ради се о добро организовано и институционално етаблираној политичко-пропагандистичкој групацији која упорно настоји да у нашу културу унесе свој псеудоуниверзални политичко-литерарни канон о прекорачењу хоризонта порекла као доминантни и свеважећи културни образац. Овој сврси служе и овакве манипулације везане за додељивање награде Народне библиотеке Србије.

Проглашење најбоље књиге међу најчитанијим насловима у протеклој години само је још један од доказа како се одвија злоупотреба једне награде и њена инструментализација у политикантске и клановске сврхе, а све под окриљем тзв. велике и предане бриге о универзалним вредностима литературе. Овде су у питању само ситни, приземни интереси једне књижевно-политичке котерије која користи сваку прилику да себе промовише и потврди као апсолутни арбитар политичке коректности и то не само у нашем књижевном животу.